

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 21 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant: sekr. sąd. Ewelina Kołodziejczak – Marczak

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2015 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C.

przeciwko W. P.

o zapłatę

I. Uchyla nakaz zapłaty z dnia 9 lipca 2015 roku wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie IX GNc 534/15,

II. Zasądza od pozwanego W. P. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. kwotę 610.532,38 zł (sześćset dziesięć tysięcy pięćset trzydzieści dwa złote trzydzieści osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od kwoty 609.260,76 zł od dnia 20 czerwca 2015 roku,

III. Kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.833,00 zł.

SSO Katarzyna Krzymkowska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 maja 2015 r. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C., reprezentowana przez radcę prawnego wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, aby pozwany W. P. zapłacił powódce kwotę 609.260,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od dnia 24 marca 2015 r. do dnia zapłaty, oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego w dwukrotnej wysokości według norm przepisanych oraz kosztami uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Nadto powódka wniosła o utrzymanie nakazu zapłaty w całości w mocy w przypadku skutecznego wniesienia zarzutów przez pozwanego. W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 3 kwietnia 2014 r. zawarła z pozwanym umowę nr (...) na wykonanie robót instalacyjnych na terenie biogazowni w miejscowości K. i P. oraz umowę zlecenia na prace dodatkowe. W związku z zawartymi umowami powódka przelała na rachunek bankowy zaliczki w łącznej kwocie 824.398,66 zł. Powódka wielokrotnie wzywała pozwanego do wywiązania się z zawartych umów, jednakże pozwany nie wykonał swoich obowiązków ustalonych z powódką. Dalej powódka wskazała, że z uwagi na niewykonanie zobowiązania oraz brak zwrotu pobranych zaliczek pozwany w dniu 27 lutego 2015 r. złożył wobec powódki pisemne oświadczenie o uznaniu długu w stosunku do powódki na łączną kwotę 609.260,76 zł. Kwota ta w ocenie powódki stanowi różnicę między sumą kwot pobranych przez pozwanego tytułem zaliczek a kwotą wykorzystaną w celu realizacji zawartej umowy o dzieło. Pismami z dnia 10 marca 2015 r. oraz z dnia 16 kwietnia 2015 r. powódka wezwała pozwanego do zwrotu kwoty 609.260,76 zł w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Wezwanie z dnia 10 marca 2015 r. zostało pozwanemu doręczone w dniu 16 marca 2015 r. W celu wykazania prawdziwości swoich twierdzeń powódka przedłożyła pisemne oświadczenie pozwanego o uznaniu długu z dnia 27 lutego 2015 r., wezwania do zapłaty z dnia 10 marca 2015 r. oraz z dnia 16 kwietnia 2015 r. wraz z dowodami doręczenia pozwanemu.

W dniu 9 lipca 2015 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, którym nakazał pozwanemu W. P. aby zapłacił powódce kwotę 609.260,76 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 24 marca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 14.833,00 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 7.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniósł w tym terminie zarzuty.

Pismem z dnia 27 lipca 2015 r. pozwany wniósł zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty, o oddalenie powództwa w części i o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty. W uzasadnieniu zarzutów pozwany przyznał, że strony zawarły umowę o dzieło oraz umowę zlecenia, wskazane przez powódkę i podał, że w dniu 16 lipca 2015 r. pozwany dokonał potrącenia przysługującej mu od powódki wierzytelności w kwocie 604.935,63 zł z wierzytelnością powódki, dochodzoną w niniejszym postępowaniu, w wyniku czego wierzytelność pozwanego została umorzona w całości, a wierzytelność powódki w wysokości wierzytelności pozwanego. W wyniku potrącenia w ocenie pozwanego powódce przysługuje od powoda wierzytelność w kwocie 4.325,13 zł. Pozwany wskazał, że wszystkie faktury obrazujące wierzytelność pozwanego, która uległa potrąceniu zostały przesłane powódce drogą elektroniczną, zgodnie z przyjętą między stronami drogą korespondencji. Dodatkowo pozwany wskazał, że zgodnie z umową o dzieło z dnia 3 kwietnia 2014 r. dostarczył na miejsce inwestycji materiały i urządzenia, a także wykonał prace, które w części zostały pokryte kwotą wskazaną w punkcie 4 oświadczenia z dnia 27 lutego 2015 r. o uznaniu długu, w wysokości 239.348,10 zł, co w ocenie pozwanego zmniejsza należność uznaną przez pozwanego. Jednakże pozwany dodał, że wskazane świadczenie oraz inne wynikające z zawartych między stronami będzie dochodził od powódki w odrębnym postępowaniu. Na wykazanie swoich twierdzeń pozwany przedłożył umowę nr (...) i oświadczenie z dnia 16 lipca 2015 r. o potrąceniu kwoty 604.935,63 zł.

Wobec nie oznaczenia przez pozwanego szczegółowo w jakiej części nakaz zapłaty nie został zaskarżony i wypowiedzi w uzasadnieniu zarzutów, z których wynikało, że zarzuty dotyczą całości roszczenia, sąd uznał, że zarzuty dotyczą całości nakazu zapłaty, tym bardziej, że na taką wartość sporu pozwany wskazał w treści zarzutów.

Pismem z dnia 23 września 2015 r. powódka wniosła o zmianę żądania pozwu w trybie art. 193 § 1 k.p.c. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 609.260,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 marca 2015 r. do dnia 19 czerwca 2015 r. w kwocie 1.271,62 zł oraz odsetkami ustawowymi od dnia 20 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty. Powódka wyjaśniła, że zmiana powództwa wynika z faktu, że w dniu 19 czerwca 2015 r. doręczyła pozwanemu oświadczenie o potrąceniu kwoty 10.479,60 zł, wynikającej z faktury VAT (...) z wierzytelnością powódki dochodzoną w niniejszym postępowaniu. Odsetki ustawowe od kwoty 609.260,76 zł za okres od dnia 24 marca 2015 r. do dnia 10 czerwca 2015 r. wynoszą zdaniem powódki 11.751,22 zł, a zatem po dokonaniu potrącenia z kwotą wynikającą z faktury VAT (...), kwota należnych do zapłaty odsetek za wskazany okres wynosi 1.271,62 zł. Na potwierdzenie tej okoliczności powódka przedłożyła oświadczenie z dnia 15 czerwca 2015 r. o potrąceniu kwoty 10.479,60 zł przysługującej pozwanemu od powódki z wierzytelnością powódki dochodzoną od pozwanego w niniejszym postępowaniu, wraz z dowodem jego doręczenia. W dalszej części powódka zarzuciła nieskuteczność potrącenia dokonanego przez pozwanego oświadczeniem z dnia 16 lipca 2015 r., wskazując że zgodnie z art. 493 § 3 k.p.c. do potrącenia w postępowaniu nakazowym przy wnoszeniu zarzutów mogą być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami, o których mowa w art. 485 k.p.c. Jako że pozwany w oświadczeniu o potrąceniu jedynie wymienił rzekomo wystawione faktury, które bądź nie zostały powódce doręczone bądź obrazują prace nie wykonane przez pozwanego w ogóle lub nienależycie wykonane, nie znajdują się one w ocenie powódki w katalogu dokumentów wskazanych w art. 485 k.p.c. a co za tym idzie kwoty wskazane w oświadczeniu pozwanego nie mogły być skutecznie potrącone z wierzytelnością przysługującą powódce. Powódka podkreśliła, że pozwany nie przedłożył powołanych w oświadczeniu z dnia 16 lipca 2015 r. faktur, wobec czego nie mogą być one w ogóle brane pod uwagę w niniejszej sprawie. Powódka zakwestionowała jakoby pozwany po dniu 27 lutego 2015 r. wykonał jakiegokolwiek prace na rzecz powódki, bądź dokonał jakiegokolwiek rozliczenia się z powódką, wskazując jednocześnie na zapis oświadczenia pozwanego z dnia 27 lutego 2015 r., w którym pozwany przyznał, że pobrane przez niego zaliczki jak i nadpłacone przez powódkę środki w łącznej kwocie 609.260,76 zł nie zostały przez pozwanego wykorzystane na realizację zawartej przez strony umowy. Powódka także podała, że pozwany nie kwestionuje dokonanego w dniu 27 lutego 2015 r. uznania długu, nie udowodnił aby jakiegokolwiek prace objęte fakturami wymienionymi w oświadczeniu z

dnia 16 lipca 2015 r. zostały wykonane, oraz wskazała że jakiegokolwiek inne prace pozwanego obarczone były licznymi wadami, usterkami, brakiem odpowiednich atestów, certyfikatów i deklaracji zgodności oraz wykonane zostały z naruszeniem ustalonych terminów. Na potwierdzenie tego powódka przedłożyła wydruk wiadomości e – mail z dnia 20 października 2014 r., pismo z dnia 15 stycznia 2015 r. wraz z dowodem nadania, protokół technicznego odbioru robót z dnia 25 września 2014 r. oraz protokół z inwentaryzacji prac z dnia 12 stycznia 2015 r. W dalszej kolejności powódka wskazała, że pozwany nie wywiązał się z zobowiązań wobec dostawców urządzeń do biogazowni K. i P., tj. wobec (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., na które to urządzenia pozwany pobrał zaliczki i się z nich nie rozliczył. Pomimo złożenia zamówień u dostawców na dostawę urządzeń pozwany wbrew postanowieniom umowy z powódką nigdy nie dokonał całkowitych płatności za przedmiotowe urządzenia, co skutkowało naliczaniem znaczących kar umownych za przechowywanie urządzeń oraz rozwiązaniem współpracy dostawców z pozwanym. W konsekwencji działania pozwanego naraziły inwestora, tj. (...) sp. z o.o. na poważne straty finansowe i opóźnienia w wykonaniu inwestycji. Na tę okoliczność powódka przedłożyła wydruki z wiadomości e – mail z dnia 22 października 2014 r., z dnia 29 października 2014 r., z dnia 23 lutego 2015 r., z dnia 3 grudnia 2014 r. oraz z dnia 5 stycznia 2015 r. Odnosząc się do poszczególnych faktur wskazanych przez pozwanego w oświadczeniu z dnia 16 lipca 2015 r. powódka wskazała, że faktura VAT (...) na kwotę 23.000,00 zł nigdy nie została powódcie doręczona oraz brak jest podstaw do jej uznania. Faktura VAT (...) na kwotę 35.615,14 zł obrazuje prace, które nie były nigdy przez powódkę odebrane i nie zostały stwierdzone protokołem odbioru. Co do faktury VAT (...) na kwotę 452.640,00 zł powódka wskazała, że faktura ta została w części dotyczącej kwoty 346.000,00 zł nienależnie zapłacona pozwanemu jako zaliczka na poczet wykonania umowy o dzieło i dostarczenia odpowiednich materiałów i urządzeń. Nadto zdaniem powódki przedmiotowe prace nie zostały wykonane a odpowiednie materiały i sprzęt nie zostały przez pozwanego dostarczone. Zdaniem powódki sam pozwany wzywając powódkę pismami nadanymi dnia 16 czerwca 2015 r. i 18 czerwca 2015 r. do zapłaty kwoty 106.640,00 zł przyznał, że w pozostałym zakresie faktura ta była już przez powódkę zapłacona, zatem pozwany usiłował potrącić nieistniejącą wierzytelność. Faktura VAT (...) na kwotę 10.479,60 zł została przez powódkę uznana i potrącona z wierzytelnością dochodzoną w niniejszym postępowaniu. Faktura VAT (...) na kwotę 24.600,00 zł jest zdaniem powódki całkowicie bezzasadna, bowiem powódka nie zlecała pozwanemu czynności serwisowych na obiekcie biogazowni O.. Nadto faktury VAT (...) na kwotę 48.268,89 zł oraz (...) na kwotę 10.332,00 zł nigdy nie zostały powódcie doręczone, wobec czego powódka nie uznaje tych faktur. Zdaniem powódki w/w okoliczności potwierdzać miały pisma z dnia 6 lipca 2015 r. i z dnia 22 grudnia 2014 r. wraz z dowodami nadania, pisma nadane dnia 16 czerwca 2015 r. oraz dnia 18 czerwca 2015 r. wraz z dowodami nadania, pełnomocnictwo z dnia 3 kwietnia 2014 r. oraz pismo z dnia 15 czerwca 2015 r. wraz z dowodem nadania.

Pozwany prawidłowo zawiadomiony nie stawiał się na rozprawę w dniu 21 grudnia 2015 r. Pełnomocnik powódki podtrzymał żądanie pozwu z uwzględnieniem zmiany powództwa w brzmieniu określonym w piśmie z dnia 23 września 2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka prowadzi działalność gospodarczą w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Pozwany prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Zakład (...), (...) Użytkowej i (...) W. P., w ramach której świadczy usługi budowlane i instalacyjne.

Dowód: wydruk z KRS powódki (k. 15 – 21), wydruk z (...) pozwanego (k. 22).

W dniu 3 kwietnia 2014 r. strony zawarły umowę o dzieło nr (...) na podstawie której pozwany zobowiązał się wobec powódki do wykonania robót instalacyjnych na terenie biogazowni w miejscowości K. i P. a powódka zobowiązała się do zapłaty pozwanemu wynagrodzenia w kwocie 1.795,800,00 zł. Strony ustaliły rozpoczęcie prac na 28 kwietnia 2014 r. a zakończenie na 16 czerwca 2014 r.

Dowód: bezsporne, umowa nr (...) (k. 42 – 44), pełnomocnictwo z dnia 3 kwietnia 2014 r. (k. 98).

Powódka udzieliła pozwanemu zaliczek na łączną kwotę nie niższą niż 609.260,76 zł, na pokrycie części wynagrodzenia, zamówienie niezbędnych materiałów i urządzeń koniecznych do wykonania przedmiotu umowy.

Dowód: bezsporne, pisemne oświadczenie pozwanego z dnia 27 lutego 2015 r. (k. 6 – 7), oświadczenie o potrąceniu z dnia 16 lipca 2015 r. (k. 45).

Pozwany nie wywiązał się z postanowień zawartej umowy, dopuszczając się ogromnych opóźnień, nie przedłożył koniecznych atestów, certyfikatów i deklaracji, nie wywiązał się z zobowiązań finansowych wobec dostawców urządzeń, koniecznych do realizacji umówionych prac, a prace wykonane przez pozwanego były niezgodne z umową z dnia 3 kwietnia 2014 r. Szereg wymienionych niezgodności zmusił powódkę do wprowadzenia wykonawstwa zastępczego i zrealizowania niewykonanych przez pozwanego prac na jego koszt i ryzyko.

Dowód: wiadomość e – mail z dnia 20 października 2014 r. (k. 71), pismo z dnia 15 stycznia 2015 r. (k. 72 – 73), protokół technicznego odbioru robót z dnia 25 września 2014 r. (k. 74 – 75), protokół z inwentaryzacji prac z dnia 12 stycznia 2015 r. (k. 76 – 85), wiadomości e – mail z dnia 22 października 2014 r., z dnia 29 października 2014 r., z dnia 3 grudnia 2014 r., z dnia 5 stycznia 2015 r. oraz z dnia 23 lutego 2015 r. (k. 86 – 90) pismo z dnia 22 grudnia 2014 r. wraz z dowodem nadania i doręczenia (k. 99 – 102).

Pismami z dnia 10 marca 2015 r. oraz 16 kwietnia 2015 r. powódka wezwała pozwanego do zwrotu pobranych zaliczek w łącznej kwocie 609.260,76 zł, w terminie 7 dni od dnia doręczenia. Wezwanie z dnia 10 marca 2015 r. zostało pozwanemu doręczone w dniu 16 marca 2015 r.

Dowód: pisma z dnia 10 marca 2015 r. i z dnia 16 kwietnia 2015 r. wraz z dowodami nadania i doręczenia (k. 8 – 13).

Powódka w dniu 19 czerwca 2015 r. dokonała z przysługującą jej wierzytelnością potrącenia wierzytelności pozwanego w kwocie 10.479,60 zł, wynikającej z faktury VAT (...).

Dowód: pismo z dnia 15 czerwca 2015 r. wraz z dowodem doręczenia (k. 66 – 70).

Pozwany nie zwrócił powódce pobranych środków pieniężnych w kwocie 609.260,76 zł oraz w piśmie z dnia 27.02.2015 roku uznał swoją odpowiedzialność w stosunku do powoda z tytułu konieczności zwrotu pobranej zaliczki w powyższej wysokości.

Dowód: oświadczenie pozwanego z dnia 27 lutego 2015 r. (k. 6 – 7), oświadczenie z dnia 16 lipca 2015 r. (k. 45).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wydruku z KRS powódki (k. 15 – 21), wydruku z (...) pozwanego (k. 22), umowy nr (...) (k. 42 – 44), pełnomocnictwa z dnia 3 kwietnia 2014 r. (k. 98), pisemnego oświadczenia pozwanego z dnia 27 lutego 2015 r. (k. 6 – 7), oświadczenia o potrąceniu z dnia 16 lipca 2015 r. (k. 45), wiadomości e – mail z dnia 20 października 2014 r. (k. 71), pisma z dnia 15 stycznia 2015 r. (k. 72 – 73), protokołu technicznego odbioru robót z dnia 25 września 2014 r. (k. 74 – 75), protokołu z inwentaryzacji prac z dnia 12 stycznia 2015 r. (k. 76 – 85), wiadomości e – mail z dnia 22 października 2014 r., z dnia 29 października 2014 r., z dnia 3 grudnia 2014 r., z dnia 5 stycznia 2015 r. oraz z dnia 23 lutego 2015 r. (k. 86 – 90) pisma z dnia 22 grudnia 2014 r. wraz z dowodem nadania i doręczenia (k. 99 – 102), pisma z dnia 10 marca 2015 r. i z dnia 16 kwietnia 2015 r. wraz z dowodami nadania i doręczenia (k. 8 – 13) oraz pisma z dnia 15 czerwca 2015 r. wraz z dowodem doręczenia (k. 66 – 70).

Przedłożone dokumenty i wydruki nie budziły wątpliwości co do ich prawdziwości, nie były przez strony kwestionowane a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Dlatego też są one pełnowartościowym materiałem dowodowym wystarczającym, do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia.

Sąd zważył co następuje:

Między stronami bezspornym był fakt, że pozwany w ramach zawartej umowy o dzieło otrzymał zaliczki, z czego niewykorzystana przez niego, czyli nadpłacona przez powoda kwota wyniosła 609.260,76 zł, że powódka dokonała

potrącenia wierzytelności pozwanego w kwocie 10.479,60 zł z wierzytelnością odsetkową dochodzoną w niniejszym postępowaniu. W konsekwencji pismem z dnia 23.09.2015 roku powódka ograniczyła swoje roszczenia dochodzone w pozwie.

Sporne natomiast było czy w jakimś zakresie tego pozwany wykonał umowę o dzieło oraz skuteczność potrącenia przez pozwanego kwoty 604.935,63 zł z wierzytelnością dochodzoną przez powódkę, zaktualizowanie się obowiązku zwrotu kwoty 609.260,76 zł i data tego obowiązku.

Strony zawarły umowę o dzieło w ramach której pozwany zobowiązał się do wykonania robót instalacyjnych na rzecz powódki. Sąd przyznał rację powódce, że umowa nie została wykonana. Pozwany nie przedłożył żadnych dowodów, mogących świadczyć o wykonaniu umówionych prac i ich zakresu. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na pozwanym zatem ciążył obowiązek wykazania, że pobrane zaliczki nie podlegają zwrotowi z uwagi na wykonanie umowy, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Pozwany nie przedłożył protokołów odbioru robót, faktur obrazujących zakup materiałów i urządzeń, dowodów przelewów mających świadczyć o dokonaniu określonych płatności za dostawę koniecznych urządzeń, nie powołał żadnych świadków ani nie wziął udziału w rozprawie w dniu 21 grudnia 2015 r.

Nadto co wymaga podkreślenia rację można przyznać powódce, iż potrącenie dokonane przez pozwanego pismem z dnia 16 lipca 2015 r. było nieskuteczne, a w konsekwencji Sąd nie uwzględnił zarzutu potrącenia pozwanego. Aby uznać zarzut potrącenia pozwany musiałby wykazać, że złożył skuteczne oświadczenie o dokonaniu potrącenia. Aby wykazać, że takie oświadczenie zostało powódce złożone nie wystarczy przedłożenie pisemnego oświadczenia o potrąceniu. W pierwszej kolejności zauważyć należy, że pozwany nie wykazał aby był wierzycielem względem powódki. Do udowodnienia takiej okoliczności wymagane jest przedstawienie dowodów wykonania świadczenia niepieniężnego wobec powódki czego pozwany nie udowodnił. Nie przedłożył też dokumentów księgowych na których opiera zarzut potrącenia ani dowodów doręczenia powódce, wskazując jedynie w piśmie z dnia 16 lipca 2015 r. faktury VAT oraz wierzytelności, które miałyby być tymi fakturami stwierdzone. Nie przedłożył także dowodu doręczenia pisma z dnia 16 lipca 2015 r., zatem nie wykazał, że zostało ono w ogóle powódce doręczone przed doręczeniem zarzutów pozwanego od nakazu zapłaty. Reasumując wymienione braki skutkowały nieuwzględnieniem zarzutu potrącenia i stwierdzeniem, iż brak jest podstaw do uznania, że potrącenie w rozumieniu art. 498 § 1 k.c. miało miejsce. Zgodnie z cytowanym przepisem gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Nadto na podstawie art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie (...). W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę przesłanki wymagane do stwierdzenia istnienia skutecznego potrącenia nie zostały wykazane.

Wobec stwierdzenia braku wykonania przez pozwanego postanowień zawartej umowy oraz nieskuteczności zarzutu potrącenia Sąd doszedł do wniosku, że po stronie pozwanego aktualny jest obowiązek zapłaty na rzecz powódki kwoty 609.260,76 zł. Niesporne jest w niniejszej sprawie, że pozwany w piśmie z dnia 27.02.2015 roku złożył powódce oświadczenie o uznaniu długu, w którym jednoznacznie została wskazana wysokość zobowiązania na kwotę 609.260,76 zł. W piśmie tym określona jest także szczegółowo podstawa faktyczna oraz umowna dotycząca tego zobowiązania, ze wskazaniem na poszczególne kwoty. Oświadczenie to w ocenie sądu nie budzi wątpliwości co do swojej skuteczności, tym bardziej, że pozwany na żadnym etapie nie uchylił się od jego skutków. Należy wskazać, że obowiązek zwrotu pobranych zaliczek, wobec odpadnięcia podstawy ich pobrania oraz nieosiągnięcia celu świadczenia (niewykorzystanie ich w związku z realizacją umowy z powodem i zaprzestanie przed pełnym wykonaniem świadczenia niepieniężnego przez pozwanego na rzecz powoda w ramach tej umowy) wynika z art. 410 § 2 kc. Wysokość tego świadczenia oraz obowiązek jego zwrotu nie były kwestionowane przez pozwanego ani co zasady ani co do wysokości, jednakże pozwany bronił się w niniejszym procesie twierdzeniem o spełnieniu tego świadczenia do wysokości kwoty: 604.935,63 zł poprzez potrącenie i przyznał, że do zapłaty powodowi pozostaje kwota: 4325,13

zł. Jak wcześniej opisano zarzut potrącenia sąd uznał za niezasadny, co skutkowało, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powódka zmieniła żądanie w zakresie odsetek ustawowych dokonując potrącenia przysługującej pozwanemu wierzytelności w kwocie 10.479,60 zł z odsetkami za okres od dnia 24 marca 2015 r. do dnia 19 czerwca 2015 r. Odsetki ustawowe za wskazany okres wyniosły 11.751,22 zł, co po potrąceniu kwoty 10.479,60 zł zostało umorzone do wysokości 1.271,62 zł. I tak skapitalizowanych odsetek ustawowych zażądała powódka za okres od dnia 24 marca 2015 r. do dnia 19 czerwca 2015 r., jednocześnie żądając odsetek ustawowych od kwoty 610.532,38 zł, liczonych od dnia 20 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty.

O roszczeniu odsetkowym Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 476 zd 1 k.c. Ostatni z przywołanych przepisów stanowi, że „dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie (...)”. Termin został ustalony w wezwaniu z dnia 10 marca 2015 r. na 7 dni od dnia doręczenia. Doręczenie nastąpiło w dniu 16 marca 2015 r., zatem świadczenie stało się wymagalne w dniu 23 marca 2014 r. a zatem nie spełnienie świadczenia w tym terminie, powoduje od dnia następującego opóźnienie. Dlatego też Sąd skapitalizowane odsetki za okres od dnia 24 marca 2015 r. do dnia 19 czerwca 2015 r. które po potrąceniu wierzytelności pozwanego w kwocie 10.479,60 zł wynoszą 1.271,62 zł zsumował z należnością główną uznając za należne dalsze odsetki ustawowe od kwoty 609.260,76 zł liczone od dnia 20 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty.

Na podstawie art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyła i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyła nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, jednakże z uwagi na opisane wyżej zmiany roszczenia powoda, które zaistniały już po wydaniu nakazu zapłaty, w celu wydania orzeczenia jasnego i nie budzącego wątpliwości nie tylko dla stron, ale również ewentualnie dla organu egzekucyjnego, sąd uznał za zasadne, aby w punkcie pierwszym uchylić nakaz zapłaty z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie IX GNc 534/15, a w punkcie drugim poprzez o żądaniu pozwu zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 610.532,38 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 609.260,76 zł od dnia 20 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty. Sąd doliczył tym samym skapitalizowane odsetki ustawowe w kwocie 1271,62 zł do dochodzonej kwoty 609.260,76 zł należności głównej, lecz dalsze odsetki zostały orzeczone jedynie od kwoty należności głównej.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku, kierując się zasadą określoną w przepisie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążając kosztami procesu w całości pozwanego jako stronę przegrywającą niniejszy proces w całości. Pozwany winien jest więc zwrócić powódce koszty celowego dochodzenia swoich praw, na które składały się: 7.616,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 17zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 7.200,00 zł tytułem wynagrodzenia reprezentującego stronę powodową radcy prawnego (kwotę wynagrodzenia pełnomocnika obliczono mając na uwadze brzmienie § 2 ust. 1 i 2 w zw. § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.). Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 14.833,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSO Katarzyna Krzymkowska